

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.055/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Lux Anita pártfogó ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	központl (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Osváth Ildikó ügyvéd (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	kártérítési határozat felülvizsgálata
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (40. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 4.K.700.864/2024/39. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 215.900 (kétszáztizeneötezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

A pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2023. augusztus 21. napjától közalkalmazotti jogviszonyban, majd 2024. január 1. napjától köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban állt az alperesnél tanító munkakörben a Általános Iskola1 feladatellátási helyen, határozatlan idejű jogviszonyban, pedagógus 1. fokozatban. A 2024. február 19. napján kelt írásbeli feljegyzés szerint a felperes adminisztratív feladatait mulasztotta el azzal, hogy a részére 2024. február 15. napján e-mailben megküldött kitöltött táblázatokat 2024. február 19. napja reggel 8 óra szerinti határidőig nem küldte vissza a munkáltató részére, 2024. február 19. napján két alkalommal hiába próbálta elérni telefonon a munkáltató intézményvezetője, a felperes nem vette fel, vissza sem hívta, 2024. február 19. napjától betegállományban volt. A felperes 2024. évben a második iskolai félévben az 1/A osztályban 2024. január 22. napjától az általa tanított tantárgyak egyikéből sem adott minősítést egyetlen gyermeknek sem, a 2024. március 8. napján történt napló ellenőrzés alkalmával rögzítésre került, hogy a felperes 2024. február 26. napján a Kréta rendszerben visszamenőlegesen adott értékeléseket. A 2024. március 30. napján készített feljegyzés szerint a felperes együttműködési kötelezettségét szegte meg azzal, hogy a munkából távolmaradt, a 2024. március 12. napja szerinti személyes megjelenésekor nem adott tájékoztatást arról az intézményvezetőnek, hogy 2024. március 14. napján kihallgatáson kell megjelennie a rendőrségen. A 2024. március 12. napján az intézményvezetővel történt személyes megbeszélése alkalmával visszatérés ígéretével távozott, ennek azonban nem tett eleget, az iskola épületéből minden értesítés nélkül eltávozott, ennek indokáról érdemi magyarázatot nem adott. Rögzítette a feljegyzés azt is, hogy 2024. március 17. napján jelezte a munkáltató felé, hogy 2024. március 19. és március 20. napján szabadságon lesz, erre nem a jogszabály által megadott legalább 5 munkanappal korábban került sor. 2024. április 12. napján az intézményvezető a felperest szóbeli figyelmeztetésben részesítette, mert 2024. március 27. napján és április 9. napján a 9. tanítási óra ideje alatt a tanítási kötelezettsége idején magánügyében a köznevelési foglalkoztatói jogviszonyával összefüggő kérdést intézett az iskolavezetés, titkárság felé. 2024. április 24. napján írásbeli figyelmeztetésben részesült a felperes, mert a fenti napon a 3/B osztály tanulóinak felügyeletét kellett volna ellátnia az iskolai tornateremben, a gyerekeket azonban magukra hagyta és a folyosón a telefonját nyomkodta. 2024. április 16. napján a napköziben udvari foglalkozás alatt mellőzte a gyermekek felügyeletét, szintén a telefonjával volt elfoglalva. A felperes a Kazincbarcikai Járásbíróságon ellene folyó büntetőeljárásban tárgyaláson vett részt 2024. március 6., április 29. és június 5. napján, továbbá 2024. március 14. napján a Kazincbarcikai Rendőrkapitányságon tanúként került meghallgatásra. Az alperes a büntetőeljárásról 2024. május 20. napján szerzett tudomást és ezt követően indított vizsgálatot annak érdekében, hogy a felperessel szemben a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Púétv.) 27. §-a szerinti kizáró ok fennáll-e. A felperest nyilatkozattételre hívta fel, hogy mely Btk. tényállás szerinti bűncselekmény elkövetésével vádolják, a felperes azonban a tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget. Ezt követően a munkáltató a Kazincbarcikai Járási Ügyészséghez fordult megkereséssel, időközben a felperestől tájékoztatást kapott 2024. június 21. napján, hogy zaklatás vétsége okán folyik vele szemben büntetőeljárás. A Kazincbarcikai Járásbíróság a 2024. augusztus 29. napján kelt tájékoztatásával arról tájékoztatta az alperest, hogy a felperessel szemben nem a Púétv. 27. § a) pontja szerinti bűncselekmény miatt folyik büntetőeljárás.

[2] Az alperes a felperes köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyát 2024. július 4. napján rendkívüli felmentéssel megszüntette a Púétv. 53. § (1) bekezdés b) pontja alapján. A

megszüntetés indokaként hivatkozott arra, hogy a felperessel szemben zaklatás vétsége miatt büntetőeljárás van folyamatban, munkahelyéről több alkalommal is hiányzott a bírósági meghallgatások okán. Az iskolai nevelői munkája miatt több alkalommal fegyelmező intézkedéssel élt vele szemben az alperes, többször nem tett eleget a vezetői utasításoknak: vezetői elvárás ellenére a tanulók minősítésével, értékelésével kapcsolatos feladatait határidőben nem végezte el, az értékeléseket visszatűntözte; a részére kiküldött adatszolgáltatási kötelezettségét vezetői utasítás ellenére nem teljesítette; az iskolai élettel összefüggésben a vezetőséggel előre egyeztetett helyszínen és időpontban nem jelent meg, távolmaradását utólag sem mentette ki. 2024. április 24. napján írásbeli figyelmeztetésben részesült, mert 2024. április 16. és 2024. április 24. napján a felügyeletére bízott tanulókat magukra hagyta. Mindezek alapján nem tanúsított együttműködő magatartást sem a vezetőséggel, sem pedagógustársaival, a vele végzendő munka nem gördülékeny. Mindezen magatartásával a felperes sértette a Púétv. 67. § (1)-(3) bekezdése, (1) bekezdés 13. pontja, (3) bekezdés a), c), d), e) pontja, (1) bekezdés 17. pontja, valamint az Etikai Kódex 23. és 24. pontjának előírásait.

A felperes keresete és az alperes védírata

[3] A felperes a módosított keresetében kérte az alperes kötelezését a jogviszonya jogellenes megszüntetése okán 6.767.736 forint kártérítés jogcímen támasztott tőke megfizetésére a Púétv. 64. § (4) bekezdése alapján, kérte továbbá a 2024. április 24. napja szerinti írásbeli figyelmeztetés megsemmisítését. Álláspontja szerint a felmentési indok nem valós és nem okszerű, a jogellenes megszüntetésből kára keletkezett, mert nem tudott elhelyezkedni, a munkáltató nem adott ki minden szükséges igazolást részére, így ellátást nem kapott. A rendkívüli felmondás formailag hibás, nem tartalmaz pecsétet és aláírást. Az indokai nem valósak, a vele szemben folyt büntetőeljárásról az alperes már korábban is tudott. Három készségtantárgyból nem adott minősítést, értékelést mert beteg volt, erről tudott az iskola igazgatója. A felmentésben említett osztályt nem hagyta magára a tornateremben, ott helyettesítő tanárként volt jelen, az osztállyal volt egy pedagógiai asszisztens is. Hivatkozott a munkáltatóval 2024. május 16. napján kötött helyettesítési megállapodásra. Vitatta, hogy nem adott jegyet, február 26. napján pótolta azt, mert nyitva hagyták a Kréta naplót, így lehetősége volt január végére és februárra is beírni a jegyeket a betegszabadsága alatt. Az írásbeli figyelmeztetésben írtakkal szemben nem foglalkozott a telefonjával, ezt az alperesnek kellett volna bizonyítani.

[4] Az alperes a védiratában kérte a módosított keresetnek mint alaptalannak az elutasítását. Álláspontja szerint a felmentő okirat elektronikusan szabályszerűen aláírásra és megküldésre került a felperesnek, így annak joghatásai egyeznek az írásba foglalt postára adott felmentés joghatásaival. A felmentés indokai valósak és okszerűek. A felperes nem együttműködő magatartása miatt kényszerült arra, hogy a vizsgálatot folytasson le a nyomozóhatóságoknál, a felperes az értékelési tévedésével kapcsolatban semmilyen együttműködést nem tanúsított. A munkáltatói jogkör gyakorlóval folytatott beszélgetést egyoldalúan megszakította, eltávozott, kötelezettségzegése miatt többször írásbeli figyelmeztetésben részesült, a munkáltató nem alkalmazott kétszeres értékelést, az ismétlődő jelleget súlyosító körülményként értékelte. A munkáltatói jogkör gyakorlója csak 2024. május 20. napján értesült a felperessel szemben indított büntetőeljárásról, a megállapodás

megkötésére azért került sor, hogy az intézményben továbbtanuló több pedagógus helyettesítése megoldható legyen, a felperes volt az egyetlen, akinek eseti helyettesítést tudott elrendelni a munkáltató. A felmentés összességében megfelel a Púétv. 53. § -ban foglaltaknak, indoka valós és okszerű.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a módosított keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában a Púétv. 127. § (1) bekezdésére, 27. § (1) bekezdés a-c) pontjaira, 6. § (2), (3) bekezdésére, 17. § (3), (7) bekezdésére, 20. § (1) bekezdésére, 53. § (1)-(3) bekezdésére, 64. § (2), (4), (5) bekezdésére, 79. § (2) bekezdésére, valamint 91. § (2)-(3) bekezdéseire utalással kifejtette, hogy a perben vizsgálnia kellett, miszerint a felmentésben foglaltak valósak-e és azok okszerűen vezettek-e a felmentéshez. Az írásbeli felszólítás jogorvoslati tájékoztatásának hiányossága nem befolyásolta a kereset érdemi elbírálhatóságát, a kereseti kérelem határidőben érkezett, ezért annak érdemi vizsgálatába bocsátkozott az elsőfokú bíróság. A felmentés indokai valós és okszerű voltát az alperesnek kellett bizonyítani, ennek kapcsán értékelte a felajánlott és lefolytatott tanúbizonyítási indítványokat és okirati bizonyítékokat. Tanúvallomások alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a tornatermi gyermekfelügyelet kapcsán a felperes a tornatermen kívül tartózkodott és nem láthatott rá a gyermekekre, a 3/B osztály problémás osztály volt, a felperes feladata volt a felügyeletük. A folyosóról nem lehetett felügyelni egy ilyen problémás osztályt, nem fogadható el az a felperesi védekezés, hogy az iskolai ügyeivel kapcsolatos ügyintézését végezte a folyosón, mert arra a munkaidő további részében is lehetősége lett volna. A 2024. április 16. napja szerinti esetet a gyermekek felügyeletének elmulasztásával kapcsolatban tanúvallomás támasztja alá, aki az eset szemtanúja volt, a felperes ellenbizonyítást nem ajánlott fel. Az intézményvezető a jogviszony megszüntetését 2024. június 28. napján írásban kezdeményezte a tankerületi igazgatónál, az innen számított 6 nap elteltével került sor 2024. július 4. napján a rendkívüli felmentésre, tehát a Púétv. 53. § (3) bekezdése szerinti 15 napos határidőn belül. A jogviszony megszüntetésére a Púétv. 53. § (1) bekezdés b) pontja alapján került sor, nem egyszeri, hanem folyamatosan tanúsított magatartás alapján. A jelen perben is irányadó, az MK 95. számú állásfoglalásban foglalt bírói gyakorlat alapján a felmentésből a felmentés okainak világosan ki kell tűnniük, tartalmaznia kell azokat konkrét tényeket, illetve körülményeket, amire a felmentést a munkáltató alapította. A Púétv. 49. § (3) bekezdése és 53. § (2) bekezdése szerint a fenti gyakorlatot a köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban is alkalmazni kell, az írásbeli indokolási kötelezettség világosságára vonatkozó előírás célja, hogy az érintett a közléskor nyomban megismerhesse azokat az okokat, amikre alapítottan felmentették, hogy módja legyen az indokolást vitatni. A felmentésből megállapíthatónak kell lenni, hogy miért nincs szükség a továbbiakban a felperes munkájára, a Púétv. 49. § (1) bekezdése és 53. § (1) bekezdése alapján csak a törvényben meghatározott esetekben kerülhet sor a rendkívüli felmentéssel történő megszüntetésre. Az MK 95. számú állásfoglalás és az azzal kapcsolatos alkotmánybírósági joggyakorlat alapján a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) ténylegesen relatíve kötött felmondási jogkört biztosít, míg a közsférában az elbocsáthatatlanság elve érvényesül, felmentésre csak a törvényben meghatározott jogcímek alapján kerülhet sor, amely garanciális követelmény. Az alperes a felmentésben azt fogalmazta meg, hogy a felperes olyan magatartást tanúsított, amely a jogviszonya fenntartását lehetetlenné tette a Púétv. 53. § (1) bekezdés b) pontja alapján.

[6] Az indokolás első pontjában szereplő ténymegállapítást a felperes nem vitatta, helytálló volt az alperes azon magatartása, hogy a büntetőeljárás mikéntjével kapcsolatban információkat gyűjtött, mert a felperes alkalmazását kizáró körülmény is felmerülhetett volna. A felperes az adatszolgáltatási kötelezettségének önként nem tett eleget határidőben, csak jelentős késéssel, amikor az alperes már egyéb úton megkezdte a tájékozódást a büntetőeljárással kapcsolatban. A felperes tudta, hogy nem a Púétv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerinti bűncselekmény miatt folyik büntetőeljárás ellene, a pedagógusi munkakört övező közbizalom különösen megkívánja, hogy az esetleges félreértések a büntetőeljárás kapcsán tisztázásra kerüljenek. A felmentés második pontjában foglaltak szerint a felperes több alkalommal nem tett eleget a vezetői utasításoknak, a tanulók értékelését nem végezte el, illetve visszatámoztta, a vezetőséggel előre egyeztetett helyszínen és időpontban nem jelent meg. A pedagógus tanúk egyező nyilatkozata alapján a Kréta naprakész vezetése a pedagógusok feladata, az értékelést akkor kell felvinni, amikor azt a pedagógus meghozta. Az előző heti értékelések felvitelére a tárgyhétet követő hétfőig van lehetőség, nem elfogadható a Kréta rendszer nyitottságára vonatkozó felperesi hivatkozás, mert a rendszer hibája okozta azt a lehetőséget, hogy a minősítéseket nagyobb időintervallumra vissza lehet dátumozni. Mindemellett a felperestől elvárható lett volna, hogy az általa tanított három készsége tárgy tekintetében, ahol kevesebb értékelés is elég, akkor azt a nem lekötött munkavégzési idejében a naplóba felvigye. Amennyiben nem olyan megbetegedésben szenved, amelyből adódóan teljesen munkaképtelen, akkor ezt a betegszabadsága ideje alatt is megtehetette volna, adminisztratív kötelezettségét a munkáltató által otthoni használatra biztosított laptopon elvégezhette volna. A tanúvallomások alapján megállapítható volt, hogy a felperes e-mailen került felszólításra az adatszolgáltatási kötelezettsége teljesítésére, melynek nem tett eleget, az intézményvezető telefonját sem vette fel, amennyiben nem tudott volna beszélni, azt üzenetben tudhatta volna az igazgató felé. A megbetegedésére hivatkozással más pedagógust kellett megkérni a kötelezettség teljesítésére, azonban a jelentős késés miatt a megkért kolléga csak minimális határidő biztosításával tudott eleget tenni annak. A felhívást az iskola akkor küldte ki, amikor a felperes még nem volt betegállományban, nem lett volna szükséges megvárni a határidő végét, a felperes nem tett eleget az együttműködési kötelezettségének. Okirati bizonyítékok és tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes a vezetőséggel előre egyeztetett helyszínen és időpontban nem jelent meg és a távolmaradását nem mentette ki. 2024. március 14. napján rendőrségi kihallgatáson vett részt, előzetes ígérete alapján azonban a munkahelyére érkezik 10 óra 50 perckor, azonban a fenti napon a munkát nem vette fel, távolmaradását nem mentette ki. Az igazgatóval történt személyes megbeszélésről a távozás szándékának előzetes jelzése nélkül eltávozott, melyet tanúvallomások erősítettek meg, ezt a felperes a per során cáfolni nem tudta. A felperes a pedagógustársát alaptalanul vádolta bűncselekmény elkövetésével, melyről feljegyzés készült, a felperes nem kért belső vizsgálatot ezzel kapcsolatban, a kihallgatott tanú vallomása alapján az ügy kivizsgálásra került és semmilyen bűncselekményre utaló probléma nem került feltárára. Mindezek alapján a felperes nem működött együtt a pedagógustársaival és a vezetőséggel sem, a vele való munkavégzés nem volt gördülékeny.

[7] Összeségében a figyelembe vett dokumentumok és tanúvallomások alátámasztották, hogy a felperes a köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyából eredő kötelezettségét figyelmen kívül hagyta, a minimális követelményeknek megfelelő közreműködést sem tanúsított, ez pedig az együttműködési kötelezettsége lényeges megsértésének minősül. Az iskolai laptop visszaadásának és a helyettesítési megállapodás megkötésének körülményei az ügy érdeme szempontjából irrelevánsok, ezek a felmentés indokait nem képezték, ezért az ezzel kapcsolatos érvelést az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. Összességében megállapíthatónak tartotta, hogy a rendkívüli felmentésben foglaltak valóságos és okszerűek, a felperesi magatartás a köznevelési foglalkoztatotti jogviszony fenntartását

ellehetetlenítette a felperesi feladatellátás és együttműködés teljes hiánya miatt, az alperes a felperesi szolgálati jogviszonyt jogszerűen szüntette meg. A felperesi tanúbizonyítási indítványokat mellőzte, mert a tanúk a felperes által is előadottan a felmentésben foglalt indokok vonatkozásában érdemben nem tudtak volna nyilatkozni, szükségtelen volt az alperesi törvényes képviselő tanúkénti meghallgatása is, mert napi kapcsolatban nem ő, hanem az intézményvezető volt a felperessel. tanú1 tanúkénti meghallgatását azért mellőzte, mert a felperes felhívás ellenére nem jelölte meg a tanú pontos idézhető címét, a tanú többszöri idézése az eljárás felesleges elhúzódását eredményezte volna.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] A felperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását a perköltségre is kiterjedően, másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel megfelelően, indokolatlanul utasította el a tanúbizonyítási indítványát, csak részben állapította meg helyesen a tényállást, a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte és azokból iratellenes következtetéseket vont le, mindezzel sérült a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. §-a. A táblázatok visszaküldésével kapcsolatos adminisztratív feladatok kapcsán kiemelte, 2024. február 18. napján jelezte, hogy beteg, másnaptól betegállományban volt, ez a visszaküldési határidő végső napja, a betegállománya 2024. március 20. napjáig tartott, melynek ideje alatt nem volt elvárható tőle a munkavégzés. A 2024. március 20. napja szerinti feljegyzés is alátámasztja, hogy a 2024. március 12. napja szerinti személyes megjelenésekor tájékoztatta a munkáltatót, hogy 2024. március 14. napján rendőrségi kihallgatáson kell megjelenie. A tornatermi esetről az ajtóban állt, nem hagyta felügyelet nélkül a gyermekeket, onnan rá lehetett látni a helyiségre, több más személy is bent volt a gyermekekkel. Az, hogy 3-4 sorral feljebb ült le, nem jelenti a felügyelet nélkül hagyást, ellenbizonyítást felajánlott, kérte pedagóguspárja, tanú1 tanúkénti meghallgatását, ezt azonban az elsőfokú bíróság mellőzte. Nemleges bizonyítást nem tudott arra felajánlani, hogy a telefon nyomkodásának esete nem történt meg, ugyanakkor tanú2 tanú említette, hogy a szóbeli figyelmeztetésről készül írásban feljegyzés, ugyanakkor a felperesi álláspont szerint ilyen feljegyzést az alperes nem csatolt. Amennyiben az eset valós lett volna, akkor ennek a Kréta rendszerben is nyoma van, ezt azonban az alperes nem tudta bizonyítani, azt sem, hogy 2024. április 16. napján szóban figyelmeztette a felperest. Tévesen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a felperesi együttműködés hiányára a bírósági eljárással kapcsolatban, ugyanis minden esetben csatolt igazolást arról, hogy rendőrségen vagy bíróságon kellett megjelenie. Az alperes számára már a 2024. március 6. napja szerinti igazolásból kiderült, hogy bírósági eljárás folyik vele szemben, ehhez képest csak 2024. május 29. napján kereste meg a tankerületi vezető írásban a felperest, nem titkolta el, hogy vádlottként szerepel a büntetőügyben, ez az igazolásokon is szerepel, ugyanakkor május végéig arra senki nem volt kíváncsi. Büntetőeljárás nem olyan cselekmény miatt volt vele szemben folyamatban, amely a pedagóguskénti foglalkoztatását kizárja, önkéntesen erről beszámolnia nem kellett, mindenkit megillet az ártatlanság vélelme. A levél átvételét követően válaszolt az alperesnek, ezzel eleget tett az együttműködési kötelezettségének, ugyanakkor a tankerületi vezető nem válaszolt a felperesnek e-mailben. Érthetetlen, hogy miért kérdezte meg ezek után a Kazincbarcikai Járásbíróságot az alperes, holott 2024. június 13. és 22. napja között szóban és írásban választ kapott a felperestől a büntetőeljárás tekintetében.

[9] A gyermekek minősítésének elmulasztása kapcsán kifejtette, hogy a tárgyi időszakban táppénzes állományban volt, jogszerűtlen annak elvárása, hogy a betegség alatt is be kellett írnia a jegyeket. Nem került tisztázásra, hogy valójában milyen betegsége volt, így nem tudhatta az elsőfokú bíróság sem, hogy milyen állapotban volt a kérdéses időszakban, elvégezhetette-e volna az adminisztrációs feladatát, mely egyébként a betegszabadság ideje alatt álláspontja szerint nem várható el. Olyan tantárgyakat tanított, amelyekből nem volt kötelező havonta jegyet adni, egy félév alatt három érdemjegy adása volt kötelező, ezt az előírást nem szegte meg, továbbá a tanúk előadták, hogy a helyettesítő tanár is írhatott be jegyet, valamint a pedagóguspár is, a rendszer pedig lehetővé tette az utólagos jegybeírást is. A feljegyzés szerint a második félévben az 1/A osztályban egyik gyermeknek sem adott minősítést a tanított tantárgyakból, ugyanakkor a tanév második fele február hónapban kezdődik, a feljegyzés február 19. napján kelt, az iskolai pedagógiai program 4.3 fejezetének 9. pontja értelmében a minősítésnek a heti óraszámával arányosnak kell lennie. A felperes által oktatott készségtárgyakból elegendő volt egy félévben három jegyet adni, testnevelésből kellett csak ötöt. A félév elején még bőven volt idő arra, hogy a fenti értékek teljesüljenek, van olyan iskola, ahol ezekből a tantárgyakból az első félév végéhez közeledve mindössze egyetlen értékelés szerepel november hónapban. Csatolta azt az e-mailt, amelyben 2024. február 18. napján tájékoztatta az iskolát, hogy másnaptól minimum egy hetes táppénzen lesz. Nem került értesítésre a felperes, hogy mely napokon tévedett a jegyek beírásával, amelyeket lehetett volna pontosítani, javítani. Az e-mailben jelezte, hogy valószínűleg elmegy majd a hangja reggelre, ennek ellenére az iskolából telefonon hívták ahelyett, hogy e-mailt küldtek volna. Nem adott jogszerűtlenül jegyeket, vitatta azt, hogy visszamenőlegesen rögzített értékeléseket figyelemmel arra is, hogy egy-egy gyermeknek lehet egyetlen órán is négy jegyet beírni különböző címeken. Nem szóltak róla egy hónapig, hogy ez a gyakorlat nem jó, a február 26-i napon is dolgozott, azon a napon nyitva hagyták a Kréta naplót. Az illetékes államtitkár vonatkozó tájékoztatása szerint a jegyek beírásával problémák vannak és a lezárást a következő hónap 15. napjára fogják beállítani. Mindezek alapján a februári jegyeket akár március 15. napjáig be lehetett volna utólag írni a Krétába, mindezt azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. Helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adatszolgáltatási felhívásra még a keresőképtelenné válását megelőzően került sor, határidő volt megadva és nem csak annak első napján lehetett volna teljesíteni az adatszolgáltatást, a későbbi teljesítés senkinek nem róható fel. A február 18-i e-mailjében jelezte, hogy állapota nem javul, tüdőgyulladása van és valószínűleg nem lesz hangja, február 15-e, az adatszolgáltatási felhívás kiküldésének napja, amikor már felettébb rossz állapotban volt, a tüdőgyulladás köztudomásúan súlyos betegség, magas lázzal jár, mely nem biztos, hogy képessé tette a felperest bármilyen mértékű munkavégzésre. Mindezek alapján egyéb jelzés nélkül is mást kellett volna felkérni helyette az egyébként nem kötelező adatszolgáltatás elvégzésére. A rendőrségi idézés kapcsán előadta, hogy előre nem lehetett tudni, hogy a kihallgatás mennyi ideig tart, a rendőrség és az iskola jelentős távolságra van egymástól, tömegközlekedéssel az utazás is közel 1 óra lehet. Ellentmondásosnak tartotta, hogy 2024. július 3. napján még túlmunkára jelölték, másnap azonban megszüntették a jogviszonyát. A tankerületi vezető már tudott az intézményvezető 2024. június 27. napja szerinti leveléről, melyben kezdeményezte a felmentést, életszerűtlen, hogy a határidők megtartása miatt volt szükség a helyettesítési megállapodás megkötésére mindössze egy nappal a felmentés előtt, emiatt a helyettesítési megállapodás lényegében semmit sem ért. A figyelmeztetések és igazolások a rendszerben rögzítésre kerültek, és a tankerületi vezető már 2024. május 29. napja előtt tudott a büntetőeljárásról, arról nem 2024. június 27. napján értesült, ezért a 15 napos határidő a felmentés tekintetében nem került megtartásra. Mindezekre figyelemmel szükséges lett volna a tényállás tisztázása, a tankerületi vezető tanúként meghallgatása.

[10] Az elsőfokú bíróság az ítéletével megsértette a vonatkozó anyagi jogi rendelkezéseket és eltért a kúria irányadó joggyakorlatától. Sértette az azonnaliság Púétv. 53. § (1) bekezdése szerinti követelményét, miszerint a rendkívüli felmentés azonnali hatályú, kivételes jogintézmény, ugyanakkor a munkáltató a kifogásolt magatartásról való tudomásszerzést követően nem haladéktalanul intézkedett a felmentés iránt, a feltételezett kötelezettségzegést követően továbbra is ellátta a feladatait a felperes, a munkáltató magatartása a jogviszony tényleges fenntartását tükrözte. Az elsőfokú bíróság értékelése ellentétes a Kúria BH2019. 56. számú eseti döntésében írtakkal, miszerint az azonnali hatályú megszüntetés kizárt, ha a munkáltató a jogviszonyt ténylegesen fenntartja. Eltér továbbá a BH 2020. 241. számú eseti döntéstől, mely szerint a kivárás és a további foglalkoztatás a rendkívüli jelleggel összeegyeztethetetlen. Az elsőfokú bíróság a Púétv. 53. § (1) bekezdésével szemben nem értékelte az objektív mércét, elfogadta a munkáltató szubjektív bizalomvesztésre alapított indokolását és nem vizsgálta, hogy a jogviszony fenntartása ésszerűen elvárható volt-e. Mindez ellentétes a Kúria azon gyakorlatával, hogy a BH2018. 372. számú eseti döntés szerint a bizalomvesztés önmagában nem alapozza meg a rendkívüli jogkövetkezményt, továbbá a BH2021. 91. számú eseti döntés szerint az objektív ellehetetlenülést minden esetben vizsgálni kell. Az elsőfokú bíróság a Púétv. 53. § (1) bekezdése és az Mt. 78. §-a ellenére nem vizsgálta a megszegett kötelezettség jellegét, az okozott vagy okozható következményeket, valamint az elkövetés szándékos illetve gondatlan módját. Mindez ellentétes a BH2017. 164. számú eseti döntéssel, mely szerint a súlyosság komplett vizsgálata kötelező, tovább a BH2022. 38. számú eseti döntéssel, miszerint a szándékosság vagy súlyos gondatlanság vizsgálata elengedhetetlen. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a munkáltató megsértette a Púétv. 53. § (2) bekezdése szerinti indokolási kötelezettséget, a felmentés indokolása általános, konkrét tényállást nem tartalmaz és nem ellenőrizhető. Mindezek ellenére jogszerűnek fogadta el a felmondást az elsőfokú bíróság, ezzel eltért a BH2016. 316. és BH2020. 7. számú eseti döntésektől, miszerint az indokolás hiányossága önmagában jogellenességet eredményez. Az arányosság elvének megsértésével az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a felmentésnél enyhébb munkáltatói intézkedés alkalmas lett volna-e, a rendkívüli felmentés valóban az egyetlen lehetséges eszköz volt-e, mindez ellentétes a BH2019. 154. számú eseti döntésben foglaltakkal. Az írásbeli figyelmeztetés ugyan bevett szokás, de jogszabályban nem szerepel, ezért nem tekinthető munkajogi intézkedésnek, tehát jelentősége nincs. Jelentősége akkor lehet, ha valakinél felhalmozódnak a hibák, ezt feljegyzés formájában rögzítik, és ezek együttes következményeként a Púétv. 49. § (1) bekezdése szerinti felmentést alkalmaznak. Mindezek szerint figyelmeztetés alapján senkit nem lehet felmentéssel vagy rendkívüli felmentéssel elbocsátani, a rendkívüli felmentés esetén él a 15 napos határidő, de írásbeli figyelmeztetés esetén ez nem értelmezhető. Hivatkozott arra, hogy a Púétv. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerint mentesült a rendelkezésre állási- és munkavégzési kötelezettsége alól a keresőképtelenség időtartamára, továbbá a szabadság idejére is, melyre ilyen rendelkezés külön nincs, de a szabadság lényege az, hogy szünetel a munkavégzési- és rendelkezésre állási kötelezettség. Mindezek alapján nem lehet alapos az az indok, amit az együttműködési kötelezettség hiányára az alperes felhozott, miszerint az adatszolgáltatási kötelezettséget és a tanulói értékelést elmulasztotta, mert keresőképtelensége idejére mentesült a munkavégzési kötelezettsége alól, ezen időszak a terhére nem volt értékelhető, a munkáltató amiatt nem szankcionálhatta.

[11] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Kifejtette, hogy a Pp. 369. §-a a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörére vonatkozik, mely a közigazgatási perrendtartásról

szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 6. §-a értelmében nem került a közigazgatási perekben felhívásra, így ezen jogszabályhely nem alkalmazható a jelen ügyben. A fellebbezés nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a Kp. 110. §-a melyik fordulatra alapítva kéri az ítélet hatályon kívül helyezését. Nem jelölte meg továbbá azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján az eljárási jogszabálysértést állítja, nem teljesült a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjának előírása. A Kp. 78. § (1), (2) bekezdése és a Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti bizonyítékértékelési kötelezettségének az elsőfokú bíróság eleget tett, azt az ügghöz tartozó releváns tényekre szorítkozva elvégezte. A felperesnek a mulasztás orvoslására biztosított véghatáridő a 2024. február 19. napja szerinti keresőképtelensége megállapítását megelőző időpontra esett, ezért a keresőképtelenségének ténye és időtartama nem volt releváns. Az elsőfokú ítélet helyesen állapította meg a [7] pontban, hogy a 2024. március 20. napja szerinti feljegyzés alapján a releváns tényállás a megoldatlan helyettesítés volt, nem pedig az előzetes bejelentés ténye. Az ítélet [39] bekezdésében megállapítást nyert, hogy a felperes nem látta el a gyermekek felügyeletét, a telefonját nyomkodta, melyet három tanú is alátámasztott, a felperes ezzel ellentétes tényállítása nem nyert bizonyítást. Az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (4) bekezdése alapján helyesen járt el, amikor tanú1 tanú idézését idézhető lakcím hiányában mellőzte. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az együttműködési kötelezettségét a felperesnek nem csak úgy kellett teljesítenie, hogy tájékoztatja a munkáltatót, miért van távol a feladatellátási helytől, hanem arról is tájékoztatnia kellett volna, hogy ellene milyen bűncselekmény miatt folyik a büntetőeljárás. Amennyiben előzetesen tájékoztatja a munkáltatót, nem kellett volna nyomozni a büntetőeljárás tárgya iránt. Ez a közlési kötelezettség nem sérti az ártatlanság vélelmét, mert a pedagógusi munkakör közbizalmi jellegére figyelemmel lényeges az erkölcsi alkalmasság igazolása. A Kréta rendszer naprakész vezetésének elmulasztása kapcsán fontos a naprakészség követelménye, ott az adatokat haladéktalanul rögzíteni kell, a keresőképtelenségre való hivatkozás nem releváns, mert amikor a tanuló a feladatát teljesítette, a felperes nem volt keresőképtelen. A rendszer információs csatorna a szülő felé, ezért a mulasztásával a felperes a szülővel való együttműködési kötelezettségét is megsértette. Az adatszolgáltatási kötelezettség kapcsán a felperest tájékoztatási kötelezettség terhelte abban a körben is, hogy mely feladat elvégzésében van akadályoztatva, amennyiben a határidő lejárt előtt már több nappal nem érezte jól magát, ezt haladéktalanul jeleznie kellett volna. Mindezek birtokában dönthetett volna a munkáltató, hogy bevárja-e a felperesi adatszolgáltatást vagy mást kér fel, a betegség miatti keresőképtelenség nem lehet megoldás a feladatok elodázására. A felperes az adott helyzetekre nem adekvát magatartással reagált, tanúvallomásokkal igazolt, hogy a felperes és a munkáltató között megállapodás volt arra nézve, hogy a bírósági tárgyalást követően felveszi a munkát az egyeztetett időpontban, ha nem tud időben beérni, erről telefonon értesíti a munkáltatót, ugyanakkor a felperes nem igazolta, hogy meddig tartott a bírósági tárgyalás és ténylegesen akadályozva volt-e a munkavégzésben. A fellebbezésben felsorolt tényállásbeli hiányosságok nem tekinthetők releváns tényeknek, ezen az alapon az elsőfokú ítélet nem lehet jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényeket nem önkényesen, hanem a peres felek releváns nyilatkozatai és a szolgáltatott bizonyítékok alapján vizsgálta és azok alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az együttműködési kötelezettségét folyamatosan megsértette, ezzel a pedagógusi jogviszony fenntartását ellehetetlenítette.

[12] Az anyagi jogsértések körében a Púétv. 53. § (1) bekezdése szerinti azonnaliság a felmentés tekintetében azt jelenti, hogy a köznevelési foglalkoztatói jogviszony azonnali hatályú felmondását célozza, tehát a jogviszony a közlés időben azonnal megszűnik figyelemmel a Púétv. 12. § (4) bekezdésére és 20. § (8) bekezdésében foglaltakra is. A felperes tartalmában a Púétv. 53. § (3) bekezdése szerinti szubjektív határidő megsértésére hivatkozott, a felperes esetében a Púétv. 16. § (1) bekezdése értelmében a munkáltatói jogkört

a köznevelési intézmény vezetője valamint a tankerületi központ vezetője gyakorolta, a Púétv. 17. § (3) bekezdése szerint a jogviszony megszüntetésével kapcsolatos munkáltatói jogok a tankerületi központ vezetőjét illették. Az iskola vezetője 2024. június 28. napján tett felterjesztést az alperes tankerületi igazgatója felé a jogviszony megszüntetése iránt, melyre 2024. július 4. napján került sor, 6 naptári nap alatt, a Púétv. 53. § (3) bekezdése szerint 15 napos szubjektív határidőn belül. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a szubjektív határidőt attól az időponttól kell számítani, amikor a joggyakorló a rendkívüli felmondás indokául szolgáló magatartásról alapos és megnyugtató ismeretet szerzett, amikor az ismereteknek teljeskörű birtokába jutott, értesült a munkavállaló kötelezettségszegéséről annak súlyára és a munkavállaló vétkességére is kiterjedően. A felperes által felhívott eseti döntések nem relevánsak, mert eltérő tényállású ügyekben keletkeztek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a munkaviszonyból fakadó szabályok szükségszerűen korlátozzák a munkavállaló magatartását, a kialakult bírói gyakorlat szerint a munkavállaló utasítást megtagadó, együttműködési kötelezettséget súlyosan sértő magatartása kötelezettségszegésnek minősül, a munkavállaló nem helyezkedhet szembe a munkáltató utasításával, felmentés alapjául szolgálhat a kölcsönös együttműködésen alapuló kötelezettség megsértése. A bizalomvesztésre alapított felmentés esetén nem általában kell vizsgálni, hogy az adott magatartás bizalomvesztésre alapot adott-e, szükséges a bizalmi elvben bekövetkezett törésre utalás is. A felperes által ebben a körben hivatkozott elvi döntés egyrészt nem lelhető fel, illetve más témakörre vonatkozik. A felperes tekintetében a felmentés indoka a Púétv. 53. § (1) bekezdés b) pontja volt, ugyanakkor a felperes által felhívott súlyos kötelezettségszegés az a) pontban szerepel, ezért az a jelen perben nem volt releváns. A felhívott eseti döntések ugyancsak eltérő tényállás mellett születtek, azok nem analógok a jelen ügygel. A felperes iratellenesen és valótlanul állította, hogy az alperesi indokolás a felmentésben hiányos volt, másfél oldalnyi terjedelmű indokolást tartalmaz a felmentő okirat, a védírához több mint kéttucat okirati bizonyítékot csatolt és a peres eljárás során több tanú került meghallgatásra. A felperes által hivatkozott bírósági döntéseknek itt sincs relevanciája. Az arányosság követelményét nem sértette a munkáltatói intézkedés, mert a felperes jogviszonyának fenntartását lehetetlenné tette a felperes által folyamatosan tanúsított munkaköri kötelezettségszegés, ezek alkalmasak voltak a bizalmi viszony lerombolására. Betartotta a fokozatosság elvét, többszöri szóbeli és írásbeli figyelmeztetés után azok eredménytelensége miatt tett előterjesztést a felmentésre, a felperes magatartása ellehetetlenítette a vele való együttműködést, a munkáltatói utasításokat indokolatlanul megtagadta, a magatartása a jövőre nézve kockázatot hordozott a munkáltató számára. A korábbi írásbeli figyelmeztetések nem a felmentés indokaként szerepelnek, hanem azokat a munkáltató súlyosító körülményként vette figyelembe, mely a kialakult bírói gyakorlat szerint nem jelent kétszeres értékelést. A felperes által ebben a körben hivatkozott eseti döntés büntetőjogi döntvény, ezért szintén nem vehető figyelembe. A Púétv. 71. §-ával kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a felperes tárgyi kötelezettségei a keresőképeségének időszakára estek, amelyeket határidőben nem teljesített, a határidő eredménytelen leteltét követően a keresőképtelenségével igyekezett kimenteni magát a felelősség alól. Összességében az elsőfokú bíróság a szükséges és releváns bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat teljeskörűen ismertette, a lényeges tény- és jogállítások tekintetében jogszerű döntést hozott. A megállapított tényállásból a releváns anyagi jogszabályok alkalmazásával okszerű következtetéssel jutott arra, hogy a felperes rendkívüli felmentése nem jogellenes.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges és releváns körben feltárta, a beszerzett bizonyítékokat okszerűen értékelve, a mellőzött bizonyítás okait indokolva helytállóan jutott arra a jogkövetkeztetésre a releváns anyagi jogszabályok megfelelő alkalmazásával, hogy a kereset megalapozatlan. Indokaival – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[15] A másodfokú bíróság előjáróban rögzíti, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan (pontosan) megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit [a Kúria Kf.VII.39.673/2020/7. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2020-541 egyedi azonosítóval közzétett döntése]. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.III.39.003/2023/3. számú, a BHGY-ben K-KJ-2023-194 egyedi azonosítóval közzétett döntése). A fellebbezés a rendes jogorvoslati eljárás kezdő irata, a fellebbezési eljárás kereteit ebben határozza meg a fellebbező fél. A Kúria által megerősített joggyakorlat szerint annak tartalmát korábbi iratokra, peres beadványokra utalással nem lehet megadni (Kúria Kfv.II.37.151/2020/7. – BHGY K-KJ-2020-335; Kfv.I.35.048/2021/9. – BHGY K-KJ-2021-51, Kf.IV.39.177/2022/14. szám - K-KJ-2022-687.).

[16] A felperes az elsődleges fellebbezési kérelmében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását a perköltségre is kiterjedően, a perköltségre vonatkozó rendelkezés tekintetében ugyanakkor a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontját sértően indokolást és jogszabálysértési hivatkozást nem adott elő, ezért a perköltségre vonatkozó rendelkezés felülbírálatába a másodfokú bíróság nem bocsátkozhatott.

[17] A fellebbezés elbírálása során annak van jelentősége, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén a másodfokú bíróság szintén nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból. (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[18] A Kp. Nagykomentár (szerkesztette: Barabás Gergely/F. Rozsnyai Krisztina/Kovács András György, www.uj.jogtar.hu) Kp. 104. §-ához fűzött magyarázata szerint „(...) hangsúlyozandó, hogy a fellebbezés vizsgálata még nem jelenti egyben annak tartalmi elbírálását is. A fellebbezésnek ugyan tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével, azonban az ettől eltérő kérdés, hogy a megjelölt jogszabálysértés és jogszabályhely megalapozza-e a fellebbezést (Kúria Kf.IX.38.241/2019/3.).”

[19] Mindezek alapján, ha a fellebbező fél a fellebbezésében előadja a fellebbezésének indokait és a megsértettként hivatkozott jogszabályhelyet is megjelöli, a fellebbezés visszautasításának nincs helye. Amennyiben a megjelölt jogszabályhely nem ekvivalens a fellebbezési indokolással, annak jogkövetkezményeit a fellebbezés érdemi elbírálása során kell levonni.

[20] A felperes az eljárási jogszabálysértésre alapított elsődleges fellebbezési érvelése körében megsértett jogszabályhelyként csupán a Pp. 369. §-át hívta fel, melynek kapcsán az alperes helytállóan mutatott rá a fellebbezési ellenkérelmében, hogy azt a Kp. a közigazgatási perekben alkalmazhatónak nem hívja fel, az a polgári ügyekben a másodfokú bíróság anyagi jogi felülbírálatának körére vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, mely a Kp. 6. §-ára is tekintettel a jelen ügyben nem alkalmazható. Mindezekre figyelemmel a felperes a

fellebbezésében nem adott elő olyan ekvivalens jogszabálysértési hivatkozást – adott esetben a Kp. 78. § (1)-(2) bekezdését, a Pp. 279. § (1) bekezdését – mely alapján a tényállás nem megfelelő feltárására, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére, a tényállás megállapítása körében állított iratellenes következtetésekre, valamint a tanúbizonyítási indítványok jogellenes mellőzésére vonatkozó fellebbezési érvei érdemben elbírálhatók lettek volna. Ennek hiányában a másodfokú bíróság csak annak megállapítására szorítkozhatott, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi döntéshez szükséges és releváns körben a tényállást helytállóan állapította meg, az általa beszerzett okirati bizonyítékok és tanúvallomások helyes értékelésével rögzítette azt a tényállást, ami alapján az alperes a rendkívüli felmentés jogintézményét a felperessel szemben alkalmazta. Iratellenes következtetést a tényállás megállapítása során nem valósított meg, elégséges indokát adta annak, hogy a felperes által felajánlott tanúbizonyítási indítványokat mennyiben és miként mellőzte. Mindezekre tekintettel a felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megdöntésére alkalmas lenne, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást tekintette irányadónak a felmentés anyagi jogszabályoknak való megfelelése vizsgálata körében is.

[21] A fellebbezés anyagi jogi vitatása tekintetében lényeges, hogy az alperes a perben vitatott felmentést a Púétv. 53. § (1) bekezdés b) pontjára alapította, miszerint a felperes olyan magatartást tanúsított, amely a köznevelési foglalkoztatotti jogviszony fenntartását lehetetlenné tette. Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan mutatott rá, hogy a felperes a fellebbezésében az általa hivatkozott azonnaliságot tévesen azonosította azzal, hogy az alperesnek a tudomására jutott körülményekről való tudomásszerzését követően azonnal kellett alkalmaznia a felmentés jogintézményét. Ezzel szemben az ellenkérelemben helytállóan kifejtettek szerint az azonnaliság a felmentés jogkövetkezményeinek a közlést követő azonnali beállását jelenti, a Púétv. 53. § (3) bekezdése alapján az alperesnek 15 napja volt a tudomásszerzéstől számítottan az azonnali felmentés alkalmazására, mely – a fentiek szerint eredménytelenül vitatott – tényállás alapján teljesült, az alperes határidőben alkalmazta az azonnali hatályú felmentés intézményét. Mindezekre figyelemmel nem volt relevanciája az arra történt fellebbezési hivatkozásnak, hogy a feltételezett kötelezettségszegést követően a feladatait tovább elláthatta, a munkáltató tovább alkalmazta, ezzel lényegében a foglalkoztatotti jogviszony fenntartására irányult a szándéka. A felperes által a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján hivatkozott kúriai gyakorlattól való eltérés körében a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a BH2019. 56. számú eseti döntésben a felperes által hivatkozott, az azonnali hatályú megszüntetés kizártságára vonatkozó indokolás nem található, míg a BH2020. 241. számú eseti döntés nem ügyszoros, mert kijavítás iránti kérelmet elutasító végzés elleni fellebbezés lehetőségére vonatkozik.

[22] A felperes által hivatkozott objektív mérce hiányával kapcsolatban a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felmentésre a Púétv. 53. § (1) bekezdés b) pontja alapján került sor, melynek körében azt kellett vizsgálni, hogy a jogviszony fenntartása ésszerűen elvárható volt-e a figyelembe vehető objektív körülmények alapján a munkáltatótól. Nem a bizalomvesztésre alapított felmentésről van szó, mert a bizalomvesztés más jogszabályhely alapján, más szolgálati jogviszonyban alkalmazandó jogintézmény. A felperes a fellebbezésében csak hivatkozott az objektív mérce hiányára, ugyanakkor az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában foglaltak szerint a feltárt tényállás alapján részletesen elemezte, hogy az egyes felmentési indokok mentén miként minősült a felmentés valósnak és

okszerűnek, az okszerűség követelménye miként valósult meg, objektív szempontok alapján is miért nem volt elvárható az alperesi munkáltatótól a foglalkoztatotti jogviszony fenntartása. Ezzel kapcsolatban a fellebbezés részletes jogi hivatkozásokat nem tett, csupán állította az anyagi jogszabálysértést, annak mikéntjét részletes érvelés bemutatásával nem fejtette ki. Az ebben a körben hivatkozott eseti döntésektől való eltérést a másodfokú bíróság szintén nem tudta vizsgálni, mert a BH2018. 372. számú eseti döntés nem lelhető fel, míg a BH2021. 91. számú döntés kérelemre indított fennmaradási engedélyezési eljárásra vonatkozik, a jelen üggyel nem ügyszoros.

[23] Helytállóan mutatott rá a fellebbezési ellenkérelmében az alperes, hogy a fellebbezésben hiányolt súlyos kötelezettségszegés körülményeit – így adott esetben az elkövetés módját, az okozott következményeket – nem a jelen perbeli felmentésnél, hanem a Púétv. 53. § (1) bekezdés a) pontjánál kell vizsgálni, továbbá a kötelezettségszegések jellegét, azok súlyát az alperes és az elsőfokú bíróság is helytállóan értékelte és jutott arra a következtetésre, hogy az alperestől nem volt elvárható a felperesi sorozatos kötelezettségszegő magatartásokra figyelemmel a foglalkoztatotti jogviszony fenntartása. Az ebben a körben hivatkozott BH2017. 164. számú eseti döntés a Kúria előtti felülvizsgálati kérelem tartalmára vonatkozik, a BH2022. 38. számú eseti döntés pedig büntetőügyben, magánlaksértés tárgyában született, a jelen üggyel nem ügyszoros.

[24] A felperes csak állította a fellebbezésében, hogy az alperesi felmentés nem felel meg a Púétv. 53. § (2) bekezdésében foglaltaknak, a hivatkozás általános, konkrét tényállást nem tartalmaz, és nem fejtette ki, hogy ezen állítása miként érthető tetten az alperesi felmentésben. Ehhez képest az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában helytállóan rögzítette, hogy a felmentésből részletesen kiderülnek azok az okok és tények, amikre a felmentést az alperes alapította, ezek mentén a felmentés valós és okszerű volta visszakövethető, a felmentés indokoláshiányban nem szenvedett. A BH2016. 316. számú eseti döntés erdészeti ügyben a kérelmet elutasító hatósági döntés tartalmára vonatkozik, míg a BH2020. 7. számú döntés büntetőügyben magánvádas eljárás tekintetében született, a jelen üggyel szintén nem megfeleltethető.

[25] A felperes csupán állította a fellebbezésében az arányosság elvének megsértését és azt, hogy enyhébb munkáltatói intézkedés is alkalmas lett volna a kívánt joghatás elérésére, ennek indokát azonban nem adta. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy az összegyűlt peradatok alapján a felperesi kötelezettségszegések számára, folyamatos jellegére és súlyára figyelemmel az alperes okszerűen jutott a rendkívüli felmentés jogkövetkezményére. Az ebben a körben felhívott eseti döntés, a BH2019. 154. számú kúriai határozat büntetőügyben született, a jelen üggyel nem egyenértékű, annak nem feleltethető meg.

[26] A felperes a fellebbezésében tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a vele szemben alkalmazott írásbeli figyelmeztetés alapján mentették fel, nem ez volt ugyanis az a munkáltatói intézkedés, ami az általa sérelmezett közigazgatási cselekményt, a jogviszonyának rendkívüli felmentéssel történő megszüntetését jelentette, hanem maga a

felmentést taglaló okirat. Az írásbeli figyelmeztetések peradatként szerepelnek, melyek alátámasztották a felmentésben írt indokok valóságát és okszerűségét, bizonyítékként a perben értékelhetőek voltak, ezért a figyelmeztetések értékelését alaptalanul támadta a fellebbezésében a felperes. A Púétv. 49. § (1) bekezdése szerinti felmentés más tényálláson alapuló eltérő jogkövetkezmény, az analógiaként a Púétv. 53. § (1) bekezdés b) pontja szerinti felmentés tekintetében nem szolgálhat. A Púétv. 53. § (3) bekezdése szerinti szubjektív határidő megtartásra került, ennek volt jelentősége, így irreleváns maradt az arra történt fellebbezési hivatkozás, hogy a 15 napos határidő az írásbeli figyelmeztetés esetén nem értelmezhető.

[27] A felperes az anyagi jogi vitatás körében állította a fellebbezésében, hogy a Púétv. 71. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a keresőképtelensége időtartama idején, továbbá egyébként a szabadsága alatt munkavégzési kötelezettsége nem áll fenn, ezért az együttműködési kötelezettségét nem sérthette, hogy ezen időtartamok alatt igyekezett az alperes kötelezettség teljesítésére igénybe venni. A fent részletezettek szerint az alperes által a felmentés valósága és okszerűsége kapcsán bizonyított tényállást az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, ennek körében helyesen rögzítette, hogy a felperessel szemben felhozott kötelezettség szegések nem, illetve nem kizárólag a munkavégzési kötelezettség alól mentesített időszakokban álltak fenn, ezért helytállóan jutott arra a jogkövetkeztetésre az elsőfokú bíróság, hogy a kötelezettségek teljesítésének elmulasztását a szabadsága illetve a keresőképtelenségi állományra hivatkozással a felperes nem menthette ki.

[28] Mindezekre tekintettel a felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenni, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A Fővárosi Ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárással felmerült perköltségének viselésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése a) pontja alapján a megbízási megállapodás alapján állapította meg az alperes által felszámított összegben figyelemmel arra, hogy annak mérséklését a felperes nem kérte.

[30] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) és 46. § (1) bekezdésében szerinti mértékű fellebbezési illetéket (541.419 forint) a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam viseli.

[31] A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján a felperes pervesztességére figyelemmel a felperes viseli.

[32] Az Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése és 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 10.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró